

Paula Harrison • Jenny Løvlie

Kitty

și pisica
din pădure

Traducere de Cristian Ioan Constantin

București, 2022

Capitolul

1

Kitty zburda prin pădurea Whitefern*, apărând și dispărând printre copaci. Făcând un salt, a prins o creangă, s-a balansat agățată de ea, apoi a aterizat cu grație pe pământ.

– Hai să alegem un loc bun să punem corturile, i-a spus ea lui Ozzy.

* Whitefern – Feriga Albă, în limba engleză în original (n.tr.)

– Așteaptă-mă, a strigat el, venind în fugă. Vreau să alegem împreună!

Pumpkin, pisiul roșcovan al fetei, păsea în spatele lor. Se oprea ici-colo să adulmece rămurilele și frunzele uscate de pe jos.

Kitty și Ozzy erau în vacanță și se pregăteau să campeze în pădure împreună cu familiile lor. Kitty era foarte entuziasmată, fiindcă niciodată nu mai petrecuse o noapte întreagă în pădure. Dis-de-dimineață își făcuseră bagajele și le urcaseră în mașină, apoi călătoriseră din Hallam City până aici. Pumpkin și Max, frățiorul lui Kitty, au dormit tot drumul.

Kitty de-abia aștepta să-și folosească superputerile ca să se urce în copaci și să exploreze pădurea.

Ea reușea să sară, să se cațare și să-și păstreze echilibrul exact ca o pisică și, în plus, putea înțelege graiul animalelor. Grație superputerilor ei, putea să distingă cele mai slabe ronțaituri de șoricei din tufișuri și să simtă mirosul proaspăt al frunzelor.

Ozzy, la fel ca și Kitty, era un supererou în devenire. Superputerile lui de bufniță îi permiteau să vadă și să audă la kilometri distanță. Uneori, Ozzy și Kitty ieșeau împreună la lumina lunii să rezolve mistere și să ajute ființele aflate în dificultate.

Kitty s-a oprit într-un luminiș:

– Aici este un loc bun să ne stabilim tabăra. Cred că e destul spațiu pentru toate corturile.

– Ai dreptate, a fost de acord Ozzy. Putem ridica imediat corturile.

Kitty și Ozzy vor sta în cortul portocaliu cu imprimeu de lăbuțe pe care fetița îl primise de ziua ei. Amândoi au desfăcut fermoarul sacului și au scos cortul, iar tatăl lui Kitty le-a arătat unde să pună piroanele de fixare.

În sfârșit, cortul a fost montat și Kitty a făcut doi pași în spate să-l admire.

– Cum ți se pare, Pumpkin?
a întrebat ea.

Pumpkin a pășit precaut înăuntru
și a amușinat peste tot.

Apoi și-a scos căpșorul prin deschizătura cortului.

– E foarte drăguț aici!

Kitty l-a mângâiat pe blănița tigrată.

– Mă bucur că-ți place!

– Îmi place, numai că... a ezitat pisiul. Am auzit că noaptea e foarte întuneric în pădure și că sunt multe animale ciudate care trăiesc printre copaci.

– E cu totul altfel decât în oraș, a fost de acord fetița. Dar tu nu trebuie să te îngrijorezi, fiindcă sunt aici să am grijă de tine.

– Și eu la fel,
a zâmbit Ozzy.

Excursia asta cu cortul a fost o idee
nemaipomenită. Hai să-i întrebăm pe
părinții noștri dacă putem merge să ne
plimbăm până la ora mesei.

Kitty a dat din cap.

– Bine, atunci! Poate găsim niște
copaci numai buni pentru cățarat.

– Vino să vezi! E o gaură înăuntru.
Kitty se holba în scorbura unui
copac.

– Pun pariu că acolo trăiesc o
mulțime de gândăcei, a zis Ozzy.

Și uite – am găsit câteva găuri de șoareci și o vizuină de iepure, a continuat el arătând spre scobiturile de la rădăcina altui copac. Pădurea asta e plină de viețuitoare. Le aud cum mișună peste tot.

Chiar atunci, o bufniță polară a coborât în picaj și a aterizat în copacul de lângă ei.

– Ozzy! a strigat aceasta, te-am găsit până la urmă!

– Olive! a exclamat bucuros Ozzy. N-am știut că vei veni și tu cu noi.

– V-am urmărit din oraș până aici, a răspuns Olive. Știam că-ți va lipsi echipa ta de bufnițe, iar eu de mult timp voiam să revăd pădurea!

